

SVARĪGAIS UZDEVUMS

Paldies tev, brāli Veil. Un es gribu pateikt “labrīt” visiem un ikvienam jums šeit. Un tas pavisam noteikti ir liels gods atrasties šeit, šajā Čatanugas arēnā, ar savas kalpošanas daļu, lai palīdzētu jums, brāļi, turpināt to darbu, ko jau ir noteicis mūsu Kungs Jēzus, būvēt uz tā principa. Un mēs priecājamies par šo sanākšanu. Tā pēdējā sanāksme, kad mēs bijām kopā šai vietā, ir ilgi dzīvojusi manā sirdī. Un kopš tiem laikiem lejup pa upi ir aiztecējis daudz ūdens; daudz kas ir izdarīts, daudzas cīņas ir izcīnītas un uzvarētas mūsu Kungam.

2 Un ir tik brīnišķīgi šajā rītā atrasties pie šī galda kopā ar jums, vīri un sievas, ar jums, Dieva Valstības līdzpilsoņi, tās pašas dārgās ticības brāļi un māsas. Un jūs saprotat, ka es neesmu nekāds runātājs. Man vienkārši patīk sacīt, ko vien varu, Viņa godībai, zinādams to, ka, ja jau man ir balss, es gribu izmantot to, kas man ir, Viņa godībai. Un es gribētu būt tāds runātājs kā brālis Veils un daudzi no jums, ļautiņi; taču Dievs mani tam nav aicinājis. Es tiku aicināts cita veida kalpošanai. Un mēs esam... Es nemaz nemēģinātu ieņemt brāļa Veila vietu vai jūsu vietu. Ieņemt viņa vietu man, droši vien, būtu tikpat grūti, kā viņam ieņemt manējo. Tāpēc mēs vienkārši paliekam savā aicinājumā un darām, ko vien varam, varenajai Dieva Valstībai.

3 Un tā, es priecājos, ka atkal esmu atbraucis uz vecajiem, labajiem dienvidiem. Ziniet, man tajos dienvidu štatos kaut kas patīk. Šajās te zemēs es piedzimu, jūs zināt, tāpēc šeit ir kaut kas īpašs, gluži kā atgriezties mājās. Un, kad es dodos tur uz ziemeļiem, viņi saka: “Ei, puis, tu taču esi no dienvidiem.”

Es domāju, ka protu angļiski, līdz es devos uz Angliju. Anglijā man vajadzēja tulku vairāk nekā jebkurā citā vietā, kur es esmu bijis. Katru reizi, kad es sāku runāt, viņi sacīja: “No kuras vietas Teksasā tu esi?” Es vienkārši nevarēju saprast. Taču, kad runāja viņi: “Tur dziļi lejā...” jūs zināt, tā patiešām...

4 Reiz Londonā mani iedzina stūrī. Es gāju pa ielu, lai atrastu Vestminsteras abatiju. Es jau ļoti sen neesmu atdarinājis, taču es tūlīt pamēģināšu kaut ko attēlot. Tur bija kāds kungs, viņš stāvēja uz stūra, viņam uz rokas karājās spieķis, tipisks anģļu koknejiētis. Un es sacīju: “Labdien, ser.” Viņš paskatījās pār savām brillēm, atbildēja man. Un es sacīju: “Vai jūs varētu pateikt, kā nokļūt līdz Vestminsteras abatijai?”

Viņš nedaudz sarauca pieri, pavērsās uz mani; viņš sacīja: “Protams, veco zēn,” viņš teica, “tu iet trīs kvartus tā, pagriezies trīs kvartus šitā, tik uz priekšu,” sacīja, “garām nekā.” [Brālis Branhams imitē anģļu akcentu, un sanāksme smejas–Tulk.]

5 Man šķiet, ka neviens šeit, izņemot brāli Dāvidu Duplesi, šajā rītā to nesaprastu. Ak, es sapratu, ka es angļiski neko daudz nezināju. Taču es izbaudīju, ka varēju būt kopā ar cilvēkiem, lai kurš tas nebūtu, jo viņi ir Dieva radības.

Un tā, lai pamēģinātu... Kā jau parasti, kristīgo uzņēmēju brokastīs es parasti nedaudz šiem vīriem sludinu. Un es... Bet, nu, kalpotāju priekšā es to nemēģinātu. Saprotat? Bet es vienkārši gribu izlasīt dažas Rakstu vietas, jo ikvienā sanākšanā mums būtu jālasa Raksti un tā tālāk. Es domāju, ka...

6 Un tajās agrīnajās dienās, kad viņi mēdza sanākt kopā, viņi lauza maizi, viņi ēda vakarēdienu katru reizi, kad viņi satikās. Un arī man tas patīk. Protams, mēs to vairs nepraktizējam. Taču man patīk izlasīt kādu Viņa Vārda fragmentu, jo, ja mēs nedabūsim neko vairāk par šo, ar to pietiks. Tajā ir pateikts pēdējais mūsu Kunga rīkojums. Un cilvēka pēdējai gribai vajadzētu būt pietiekamam apstiprinājumam. Un, lūk, ko Viņš pateica Savai draudzei, pēdējie vārdi, pirms Viņš atstāja šo pasauli, ir atrodami Marka 16. nodaļā, sākot no 14. panta.

Bet pēc tam Viņš parādījās tiem vienpadsmit pie galda sēžot un norāja viņu neticību un cietsirdību,

ka tie nebija ticējuši tiem, kas pēc Viņa augšāmcelšanās Viņu jau bija redzējuši.

Un Viņš tiem sacīja: Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.

Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts.

Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdzī: Manā Vārdā tie ļaunos garus izdzīs, jaunām mēlēm runās,

tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli.

Un Tas Kungs, kad Viņš ar tiem bija runājis, ir uzņemts debesīs un sēž pie Dieva labās rokas.

Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdžejošām zīmēm. Āmen.

7 Šis ir zināms kā tas “svarīgais uzdevums”. Tie bija pēdējie vārdi, kurus pateica mūsu Kungs. Un pirmajā reizē, kad Viņš sūtīja Savus mācekļus Mateja 10. nodaļā, mēs redzam, ka Viņš deva viņiem uzdevumu iet un dziedināt slimos, šķīstīt spītāļīgos, augšāmcelt mirušos, izdzīt ļaunos garus: bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet. Un pēdējais Viņa dotais uzdevums bija iet pa visu pasauli, vienkārši turpināt, kā viņi darīja sākumā: dziedināt slimos, un uzlikt rokas slimajiem, un izdzīt ļaunos garus.

Un man tas ir gods, brāļi, stāvēt ar tādiem vīriem kā jūs plecu pie pleca šajā lielajā cīņā.

[Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]...?...pasaulē, sauktu par kristietību, un ieņemt manu pozīciju jums blakus kā tādām, kurš tic, ka šis uzdevums joprojām ir tikpat būtisks, kā tas bija tajā stundā, kad tas tika iedots. Un šajā lielajā darbalaukā, kurā mēs atrodamies, mēs bieži redzam, ka mēs nākam ar dažādu konfesiju rīkojumu ne...Rakstu stadijām. Dažas no tām... Kristus rīkojums šeit bija iet pa visu pasauli un sludināt Evaņģēliju.

8 Lūk, Evaņģēlijs nav tikai Vārds, bet arī Svētā Gara spēks un manifestācija. Jo vienīgais veids, kā var izdarīt, lai sekotu šīs zīmes, ir lai Vārds būtu dzīvs. Tādējādi tam ir jābūt Svētajam Garam, kurš iedod Vārdam dzīvību, lai tās lietas notiktu. Jūs, brāļi, tam ticat.

Kad es biju atstājis baptistu draudzi un piebiedrojies mani pentakostu brāļiem, jo es ieraudzīju, ka viņiem kaut kas bija, viņi tam ticēja. Taču es ieraudzīju, ka ir dažādas konfesijas. Pirmā...pirmā grupa, ko es satiku, bija tā, ko daudzi sauc, kā daudzi no jums, brāļi, kas šorīt esat šeit, varbūt esat no tās pašas konfesijas, “vienotība”. Nu, tieši tāpēc es domāju, ka viņus sauc par pentakostiem. Nu, tad es satiku dažus jaukus cilvēkus.

9 Nepagāja pārāk ilgs laiks, un es ieraudzīju, ka ir vēl kāda grupa, un viņi saucās par “trīsvienīgajiem”. Pēc tam es atradu vēl vienu grupu, kas saucās “tikai Jēzus”. Pēc tam viņi izveidoja dažādas frakcijas, piemēram, Dieva Asamblejas un Dieva Draudzi, un Pravietojuma Draudzi, tās visas.

Un tā, lūk, ko es jums, brāļi, gribu izskaidrot. Saprotat? Es nekādā veidā neuzdrošinātos sākt kaut ko jaunu. Es ticu, ka jūs, brāļi, un jūsu tēvi tajās agrīnajās dienās, kad pirms četrdesmit gadiem viņi uzsāka ar šo svētību, kad es vēl biju mazulis manas mātes rokās... Jūs nevirzījāties kaut kādā emocionālā prāta uzbudinājumā, jūs virzījāties ar Svētā Gara kristību. Un jūs kaut ko iedibinājāt; jūs ielikāt kādu pamatu. Nedod Dievs, ka es būtu cilvēks, kas mēģinātu būvēt uz kāda cita pamata. Ja Dievs ielika to pamatu, mēs būvējam uz tā pamata, jo es ticu, ka tas ir balstīts Dieva Vārdā.

10 Tādējādi, tieši tāds šodien ir tas iemesls, kāpēc es nepiederu tām dažādajām grupām jeb neieņemu nevienu no viņu pusēm. Es neesmu šeit, lai ieņemtu kādas grupas pusi; es esmu šeit tā principa dēļ, par kuru es stāvu. Un tas princips ir Dieva Valstība. Uz šī te principa būvē Dieva Draudze, arī Dieva Asamblejas, un Vienotība, un visvisādas, kā jau šīs grupas izveidojas apkārt starpkonfesionalajiem. Bet tam visam būtu jātiek (un es ticu, ka tas ir) būvētam principiāli uz

Kristus. Tieši tāpēc es nenostājos nevienas grupas pusē. Ja kāds teiktu: “Es būšu no Dieva Draudzes.” Tas būtu labi. Es tikpat labi piederētu Dieva Draudzei kā Asamblejām, un es tikpat labi piederētu Asamblejām kā “Vienotībai”, vai lai kas tas arī nebūtu. Man tas nav svarīgi. Taču ir viena liela noliktava, viens liels princips – tas ir Kristus.

11 Un tieši tāpēc es stāvu ar jums, brāļi, šādā veidā, lai es varētu stāvēt ar jums plecu pie pleca un palīdzēt nest jums to nastu, un nest šo apkaunojumu kopā ar jums ar prieku manā sirdī, zinot, ka es esmu ieņēmis to pusī, kas, manuprāt, ir pareiza, balstīta Rakstos. Un, kad es ierodos pilsētā, lūk, kāpēc man patīk ierasties kā starpkonfesionālam, lai ikviens ir gaidīts, ikviens cilvēks un ikviens, ko mēs... Lūk, kādā veidā mums tas patīk.

Un, ja kādam cilvēkam ir jāstrādā, ja viņš ir no konfesijas vai neatkarīgs, kamēr vien viņš būvē uz Kristus, es stāvu ar viņu plecu pie pleca. Ja viņš ir metodists vai baptists, es...vai prezbiterietis vai luterānis, lai kas tas nebūtu, es vienalga gribu stāvēt ar viņu plecu pie pleca.

12 Un atļaujiet man pateikt jums, brāļi, šo vienu lietiņu, jo es zinu, ka jūs esat no dažādām konfesijām. Manuprāt... Es vēl nekad neesmu šādi runājis nevienai cilvēku grupai, tikai šajā vietā, un tagad tas notiek viscaur valstī. Ja velns var noturēt mūs nošķirtus... Viņš panāk, lai mēs šautu viens uz otru, tādējādi viņam ir atvērts mērķis jebkur, kur viņš grib šaut. Un kāpēc gan viņam šaut, ja mēs šaujām viens uz otru? Saprotat? Tā ka viņš var vienkārši atlaisties un atpūsties.

Bet vai jūs kādreiz... Atļaujiet man jums pateikt... Ja es esmu atradis žēlastību jūsu acīs caur Dievu, tad noticiet manis teiktajam, brāļi. Ja jūs gribat būt svētība un saņemt svētību, kad cilvēks ir izdarījis jums kaut ko sliktu un viņš ir pilnīgi taisnīgi...viņš... Es gribēju pateikt, ja viņš ir izdarījis tev ko sliktu, un tu zini, ka viņš tev to ir izdarījis; viņš ir izdarījis tev ļaunu. Nepiemini to; atnes viņu lūgšanā Dieva priekšā. Un nedari to tā egoistiski, sakot: “Nu, man tas būtu jādara.” Bet stāvi ar plecu pie viņa pleca un stāvi Dieva, mūsu Tēva Klātbūtnē, lai lūgšana notiktu Dieva Klātbūtnē, saki: “Tēvs, tas ir mans brālis, un viņš ir pamatoti...viņš ir pelnījis sodu, jo viņš ir izdarījis man ļaunu. Un es nesaprotu, kāpēc viņš to izdarīja.”

13 Tad ļauj Dievam runāt uz tevi. Un varbūt tu sapratīsi, kam tas cilvēks ir izgājis cauri, ka velns viņu ir ievilinājis un licis viņam to izdarīt. Kaut arī viņam it nemaz nav taisnība, pirms tu aiziesi no Dieva troņa, tev būs žēl tā cilvēka. Tev būs līdzjūtība pret to brāli. Un, kad tu atkal nonāksi uz zemes, tu dosies pie tā brāļa un paspiedīsi viņam roku, jo tu zini, ko viņš ir piedzīvojis. Tu nevari stāvēt kopā ar kādu mirstīgo Dieva Klātbūtnē un kādu nosodīt, es tam neticu, it nemaz, pat ja viņš ir pilnīgs grēcinieks.

Bet kā tad ar brāli, kas ir pieļāvis kādu kļūdu? Kaut arī es saku, ka viņš maldās, reizēm viņš ir nepatiesi apsūdzēts tad, kad viņš nemaldās. Taču, ja viņam nav taisnība, nu, ja mēs aizvedīsim viņu pie Dieva troņa, nostāsimies tur plecu pie pleca ar mūsu brāli, zinot, ka viņš ir mirstīgais, un varbūt viņa liktenis ir atkarīgs no mūsu attieksmes pret viņu; kad mēs atgriezīsimies no Dieva troņa, mēs sapratīsim, ka mēs visi esam vainīgi un mums visiem ir vajadzīga palīdzība vienam no otra. Un vislabākais veids, kā to darīt, ir lūgt.

14 Lūk, šie svarīgie principi, šī lielā dzīvā Dieva draudze, ja tā nebūtu... Tai nebūtu jāsaka: “Nu, mēs visi piederam pie šīs vai tās organizācijas.” Ja viņi savienotos savās sirdīs, vienprātībā, tad uz šīs pasaules nonāktu tāda atmoda, kāda vēl nekad nav redzēta. Ja tie cilvēki, kuriem ir Vasarsvētku pārdzīvojums, vienkārši savienotos kopā savās sirdīs, lai viņu konfesijas taisās prom, kā vien grib... Kāda gan nozīme ir šīm mazajām domstarpībām un pārējam, tas vienkārši ir velns, kas cenšas noturēt to lielo draudzi pastāvīgā satraukumā. Galu galā Apustuļu darbos 10:35 ir rakstīts, ka Dievs neuzlūko cilvēka vai tautas vaigu, bet Viņš ciena tos, kas kalpo Dievam un dara taisnību. Saprotat? Mēs zinām, ka tā ir taisnība. Dievs ciena cilvēku, kam ir...

15 Manuprāt, būtu labi pateikt to šajā rīta kalpošanā, lai parādītu jums, kāda tam ir ietekme. Amerikāņi, jūs, brāļi, esat vissmagākajā darba laukā no visiem. Es esmu bijis Āfrikā, Indijā, ak,

praktiski it visur pasaulē. Bet es nekad neesmu redzējis tik smagi izcīnāmu darba lauku kā šeit Amerikā. Tieši šeit misionāri ir vajadzīgi vairāk kā jebkurā citā vietā, ko es esmu redzējis savā dzīvē. Jo ar izglītotu pagānu ir grūtāk strādāt nekā ar neizglītotu pagānu. Pagāns ir neticīgs. Un jums tas ir šādi. Un jums šeit ir kauja... Misionāram varbūt ir daudzas lietas, ar ko viņš satiekas – malārija un amēba, un viss kaut kas tāds. Taču viņam nav daršana ar tiem dēmoniskajiem gariem, es ar to domāju tos dēmonus, kas ir kulturāli domājošā cilvēkā. Ak, jūs vēl runājat par kaut ko ļoti sarežģītu!

16 Nesen es brokastuju kopā ar kalpotāju grupiņu. Un es saku to ar cieņu, brāļi. Es labāk būtu brokastojis kopā ar burvju baru (nu, tas izklausās briesmīgi) nekā ar tiem cilvēkiem. Tie mani būtu uzņēmuši labāk, tur būtu bijis piekrītošāks gars, ja tas būtu bijis burvju bars, daudzas reizes, nekā man bija ar to kalpotāju grupiņu. Tas ir tik briesmīgi; Dievs, atbrīvo mūs no kā tāda.

Mēs esam tik intelektuāli. Viss ir attālinājies no Gara; tas ir Vārds, tas ir Vārds, tas ir Vārds. Dievs, es... Protams, es ticu Vārdam. Taču, ja tas Gars nesaskan ar Vārdu, tad tu kaut ko kaut kur esi saputrojis.

17 Paskatieties uz Kainu, viņš bija tikpat reliģisks un tikpat daudz ar Vārdu, kā bija Ābels. Tieši atklāsme bija tas, kur bija atšķirība. Viņi abi pielūdza; viņi abi pienesa upurus. Viņi abi uzcēla altāri. Viņi abi piederēja draudzei. Viņi abi bija patiesi. Viņi abi pielūdza. Tāpēc, ja Dievam ir jārespektē patiesums un fundamentālisms, kāpēc Viņš nerespektēja Kainu? Taču caur atklāsni Ābels, būdams taisns caur atklāsni (tajā laikā nebija nekādu Rakstu), Dievs bija atklājis viņam, ka tie nebija augļi, ka ne jau āboli vai apelsīni mūs aizveda prom Ēdenes dārza; tās bija asinis, dzīvība.

18 Savā ceļojumā Israēla bērni, viņi nonāca sadursmē ar Moāba bērniem. Moābs, Moāba zeme nebija nekādi bezdievji; viņi ticēja tam pašam Dievam, kuram ticēja Israēls. Un viņi visi bija cieši kopā organizēti, varena tauta. Israēls dzīvoja teltīs, viņiem nebija nekādas valsts. Es tagad to nesaku, lai būtu rupjš; es saku to, lai izteiktu domu. Israēls bija tāds kā starpkonfesionāls, viņiem pagaidām vēl nebija savas zemes. Un tas virzījās uz priekšu.

Viņi paprasīja atļauju iziet cauri viņu brāļu zemei. Un kāda bija atbilde? Atteikums. Un viņi atveda Bileāmu, un viņš uzcēla savu altāri, septiņus altārus. Viņš... Vai ievērojāt, ka viņš uzlika uz tā septiņus šķīstus upurus, vēršus. Un viņš uzlika arī septiņus aunus, kas stāstīja par Kristus atnākšanu. Un tur Israēla nometnē bija tieši tāds pats upuris.

19 Tāpēc pašos pamatos Moābs bija tāds pats kā Israēls. Taču tas, ko viņi nespēja ieraudzīt, ir tieši tas, ko pasaule nespēj ieraudzīt šodien. Un to nespēja ieraudzīt arī tas viņu pravietis. Bileāms, protams, domāja, ka svētais Dievs nosodīs tādus cilvēkus kā tie. Taču viņš nespēja ieraudzīt to sisto Klinti, to vara čūsku un Uguns Stabu, zīmes un brīnumus. Dievs vienmēr ir mājojis ar cilvēkiem. Tur, kur bija Dievs, notika zīmes un brīnumi. Tā ir bijis vienmēr.

Tieši tā viņi šodien skatās uz pentakostu draudzi. Ak, viņi visi ir sadalījušies grupās; tur ir tie, tie un arī šitie. Bet kuri tad nav? Parādiet kaut vienu draudzi, kam tā nebūtu? Paskatieties uz mūsu Baptistu draudzi, paskatieties uz konfesijām un atvasēm: brīvajiem baptistiem, nelokāmajiem baptistiem, pirmatnējiem baptistiem, vairāk kā trīsdesmit atsevišķas sekcijas, ne labāk kā pentakostiem. Un viņi tādā pat veidā strīdas un cīnās viens ar otru. Paskatieties uz metodistu draudzi, pat uz katoļu baznīcu, uz jebkuru no viņiem.

20 Taču tas, ko viņi nespēj ieraudzīt... Ļoti bieži viņi metas jums virsū, brāļi, laikrakstu dēļ. Jūs pieļaujat kādu kļūdu... lai tik kāds mūsu brālis pieļauj kādu kļūdu un izdara kaut ko amorālu. Paskatieties, visas valsts laikraksti izplatīs to tik cītīgi, cik vien spēs. Tas ir velns. Taču, ja to izdarīs kāds no tiem pārējiem kalpotājiem, tas tiks noklusināts.

Taču Debesu grāmatās tam nav atšķirības, tā tas ir. Tāpēc es lieku savu plecu pie jums, brāļi, jo tur nometnē skan Ķēniņa skaļais sauciens, šos cilvēkus pavada zīmes un brīnumi. Viņi pieļauj savas kļūdas un viņiem ir daudzi "ismi" un daudz muļķību. Jūs to zināt, brāļi, jūs... Varbūt arī mēs

to piedzīvosim. Tā tas ir. Mums ir daudzas lietas, kas ir sākušās no atdarināšanas un tā tālāk, kas nav pareizas, bet tur ir arī kaut kas īsts. Tā tas ir.

21 Kad atnāca Jēzus, savos pamatprincipos Viņš bija tāds pats kā farizeji. Farizeji nespēja tam noticēt. Un Jēzum bija tāds pats pamats, taču Viņa kalpošanai sekoja zīmes un brīnumi. Kaut arī farizejiem bija Vārds tieši tāpat, kā tas bija Viņam, tas pats Vārds. Taču svarīga ir garīgā atklāsme. Jēzus par to liecināja, kad Viņš nokāpa no kalna, un Viņš sacīja: “Ko cilvēki saka, kas Es, Cilvēka Dēls, esmu?” Kāds sacīja, ka Elīsa, un kāds sacīja, ka kāds pravietis, un tā tālāk. Viņš sacīja: “Bet ko sakāt jūs?”

Un Pēteris sacīja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

Lūk, katoļu baznīca saka, ka tā klints bija Pēteris un ka draudze ir uzbūvēta uz tās klints. Protestantu draudze saka, ka tā ir uz Jēzus, Klints. Nevis lai atšķirtos (lai viņi tic, kam vien vēlas ticēt, kamēr vien tas ir uz Kristus), taču es nepiekrītu nevienam no šiem uzskatiem. Es ticu, ka draudze netika uzcelta uz Pētera, tāpat draudze netika uzcelta uz Kristus, taču tā bija uzcelta uz garīgās atklāsmes, ka Viņš bija Kristus. Saprotat?

22 “Miesa un asinis tev to neatklāja (kāds garīgais seminārs, kāda skola, kāda teoloģija, kāds intelekts), miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs debesīs; uz šīs klints Es uzcelšu Manu Draudzi.” Uz garīgās atklāsmes, nevis caur Vārdu, nevis caur konfesiju, nevis caur ticības mācību, nevis caur visu pārējo, bet “uz garīgās atklāsmes, ka Jēzus ir Kristus, Es būvēšu Manu Draudzi.”

Lūk, varbūt tu tici tam savā prātā, bet, kad tu tici tam savā sirdī, tev ir Mūžīgā Dzīvība. Jēzus pateica Jāņa Evaņģēlijā 5:24: “Kas Manus Vārdus dzird un tic Tam, kas Mani ir sūtījis, tam ir Mūžīgā Dzīvība.” Paņemiet vārdu “mūžīgs” un paskatieties, ko tas nozīmē. Paskatieties to grieķiski, jūs ieraudzīsiet, ka tas ir “Zoe”, paša Dieva Dzīvība. Tevī ir nemirstīga Dzīvība, kāpēc? Tu esi noticējis, ka Viņš ir vienīgais iemīļotais Dieva Dēls un pieņēmis Viņu kā savu Glābēju. Nevis intelektuāli, bet caur piedzimšanu, kad Dievs ir atnesis to un atklājis to tev caur garīgu atklāsmi.

23 Ticība nāk no dzirdēšanas. Ticība ir dzirdēšana, kad tu dzirdi to. Taču ticība vēl nav tieši tas. Piemēram, te nu es esmu, es mirstu no bada un es paprasu tev maizes klaipu, un tu iedod man divdesmit piecus centus. Tas ir pirkšanas spēks maizes klaipa nopirkšanai. Nu, es varu priecāties par tiem divdesmit pieciem centiem tikpat daudz, kā es varētu priecāties par maizes klaipu. Un tomēr tas nav maizes klaips. Tas nav maizes klaips. Taču es varu par to priecāties. Es paturēšu tos divdesmit piecus centus, zinādams to. “Paldies, tev, ser, tagad mana dzīvība ir glābta.” Taču maizes man nav. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Saprotat? Tu esi glābts ticībā, taču tieši Kristus atklāsme atnes rezultātus. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Saprotat? Lūk, par ko es runāju.

24 Tieši pēc tā ir izsalkusi pasaule. Un iemesls, kāpēc pārējā pasaule neienāk tajā Vasarsvētku ticībā, kas ir mums, ir mūsu pašu attieksme vienam pret otru. Tā ir patiesība, brāļi. Tas ir mūsu vienaldzības vienam pret otru dēļ. Viņi redz, kā viens runā sliktu par otru, viens runā pret otru, un tas pret to un pret to konfesiju. Viņi no tā baidās.

Es nezinu, kāds ir risinājums. Es esmu to mēģinājis. Kāds grib... Ja to atbalstīs šī grupa, nu, tad visiem pārējiem nebūs ar to nekā kopēja. Jūs varat iztēloties, kādā pozīcijā tas noliek mani. Un es saku: “Nu, ja ļaušu šiem, tad tie otri to nedarīs, tad viņi nesavienosies.” Tāpēc es nodomāju: “Nu ko, es vienkārši došos bez neviena no viņiem. Es vienalga došos.” Tas ir nepareizi. Es ieraudzīju, ka tas ir nepareizi. Jo Indijā man bija tāda pati lieta, kur, man šķiet, bija divtik daudz jaunatgrieztu nekā Āfrikā, izdarot vienu aicinājumu pie altāra. Taču tur nebija neviena, kas to atbalstītu, un kur tad viņi devās? Atpakaļ uz Budas tempļiem un tā tālāk. Jums ir jāatzīst tās organizācijas un tās vietas, kur viņiem ir misijas un pārējās lietas, lai atvestu uz turieni savus jaunatgrieztos, un tās draudzes viscaur valstī.

25 Vai redzat, kādā nepatīkamā stāvoklī tas mani noliek, kad es cenšos būt neatkarīgs? Orals Roberts reiz man to pateica. Saprotat? Viņš pieder Vasarsvētku Dieva draudzei, man šķiet, vai arī

Vasarsvētku Svētuma Dieva draudzei, kaut kā tā, vienai no tām. Jebkurā gadījumā, saprotiet, viņš pārstāv kādu draudzi, bet es esmu brīvs no draudzes un tomēr ar draudzi. Es esmu ar to draudzi, to īsteno, ar Kristus Ķermeni caur katru konfesiju, cenšoties sapulcināt kopā mūs visus. Es gribēju jums to izskaidrot, lai jūs, brāļi, saprastu.

Un tā, ja tu kaut kur dodies un tev ir jaunatgriezto grupiņa, vienkārši ej un uztaisi sanāksmi, pasaki: “Te nu es esmu.” Cilvēki atnāks. Tā tas ir. “Kur ir kautķermenis, tur sapulcēsies ērgļi.” Bet kā būs, ja viņi kļūst par jaunatgrieztajiem, tad kurš viņus paņems, kurš viņus tur noķers? Kurš tur saglabās, uzturēs to, ko tu jau esi noķēris ar Evaņģēlija tīklu? Kurš uzlasīs tās zivis? Ja tās gulēs tur krastā, tās aizies bojā. Kādam tur ir jābūt, lai to darītu. Tāpēc tu vienkārši... Es nevaru darboties bez jums, brāļi.

26 Ak, ja vien viņi varētu būt vienoti sirdīs! Un stāvēt par to pašu principu un vienkārši aizvākt tās nelielās atšķirības. Šodien tieši uz šo pilsētu, uz šo pilsētu varētu atbraukt Billijs Grēms, un viņš sāktu šajā nelielajā dievnamā, piepildīdams to ar, iespējams, aptuveni pusotra, diviem tūkstošiem cilvēku, tikpat ilgā laikā, cik šeit esmu bijis es. Kāpēc? Tāpēc ka viņi sanāk kopā, viņi ir vienprātīgi.

Ja viņi var izdarīt to caur burtu, tad cik daudz vairāk tas būtu jādara mums caur Garu? Saprotat? Ja kāds brālis... Ja Orals Roberts, ja kāds no tiem citiem brāļiem atbrauktu uz šo pilsētu, atbalstīsim to. Tas ir mūsu pienākums – palīdzēt mūsu brāļiem. Saprotat? Tas ir pareizi. Un ko tad tas izdara? Ļaudis to redz.

Ja mēs to nedarām, tad ko tas izdara publikai? Saprotiet, tur... “Paskatieties uz viņiem, lūk, tur viņiem ir tas tips.” Saprotat? Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Tieši tas arī notiek.

27 Lūk, atmodas iedarbība ir ilgi jūtama, ja... Un tā nāks par labu visai Dieva draudzei. Ja šovakar mums būtu simts jaunatgriezto un uz katru no jūsu draudzēm, brāļi, dotos viens, saprotiet, lai kā tas nebūtu, tas ietekmētu ne tikai jūsu draudzi, jūsu draudzi vai jūsu draudzi, bet tas ietekmē Dieva Valstību caur katru no tām vietām.

Lūk, kur es cenšos celt, šai vietai. Tajā vietā man nav svarīgi, vai viņi grib būt kristīti šādā veidā vai tādā veidā, kā... Kāda tam galu galā ir nozīme? Dievs iedeva jums Svēto Garu ar jūsu īpatnībām; Viņš iedeva man Svēto Garu ar manām īpatnībām. Bet Dievs dod Svēto Garu tiem, kas Viņam pakļaujas. Un tā, kurš pakļāvās Viņam? Saprotat? Lūk, lūdzu. Saprotat?

28 Mēs pievēršam uzmanību tiem sīkumiem un pārējam, un tieši to grib velns. Taču es ticu, mani brāļi, ka tuvojas tā stunda, kad īsteni smaga vajāšana liks mums savienoties; tad mēs būsim viens, draudze savienosies. Es ticu, ka tas viss ir Dieva plānā pēc tam, kad jums ir uzzīmēta šī bilde.

Kad tika būvēts Salamana templis, tas tika izeirsts visvisādās pasaules vietās. Un viens bloks tika izzāģēts tādā veidā, bet cits tika izzāģēts citādā veidā. Taču, kad tie nonāca vienkopus, ikviens bloks ieņēma savu vietu bez āmura skaņas un zāģa sanēšanas. Un tā bija dzīvā Dieva draudze.

29 Un es ticu, ka caur “Dieva pravietojuma draudzi” un citām lielām draudzēm, Lī koledžu vai lai kas tas arī nebūtu, un caur jums, Asambleju brāļi, caur jums, neatkarīgie brāļi un caur jums, Vienotības brāļi, un caur jums visiem, ka Dievs izcērt akmeņus. Un viendien tas Galvenais Akmens, tas atraidītais Akmens... Kad draudze bija tikusi tik augstu, viņi konstatēja, ka viņiem bija izeirsts...ka viņiem bija kāds dīvains akmens; viņi nespēja atrast nevienu vietu, kur tas iederētos. Taču visbeidzot viņi saprata, ka tas bija tas Galvenais Stūrakmens. Un es domāju, brāļi, ka vienā no šīm dienām mēs sapratīsim, ka tas Galvenais Stūrakmens ir Dieva mīlestība, Kristus mūsu sirdīs, kas sasaistīs mūs visus kopā kā vienu. Tad tā lielā draudze tiks kronēta, un Dievs paņems to godībā.

30 Dievkalpojamos... Es varbūt esmu devis jums tikai nelielu ieskatu par dažām notiekošajām lietām, lai jūs varētu ieraudzīt, kur mūsu Kungs Dievs, ganāmpulka lielais Gans, kā Viņš virzās brīnumainos veidos. Es to pateicu no rīta, lai jūs, brāļi, varētu saprast. Ja kāds saka: “Vai brālis Branhams ir no Asamblejām? Vai viņš ir no “Vienotības”? Jā, es esmu no Asamblejām, es esmu no

“Vienotības”. Es esmu no “Dieva draudzes”. Es esmu Svētuma Piligrims. Es esmu Nācarietis. Es...es piederu Kristum, kuram piederat jūs visi. Vai jūs saprotat? Un tāpēc es patiešām piederu pie katras no jūsu...pie jums, brāļi. Mēs kopā esam brāļi. Saprotat? Un lūk, tieši tā mēs gribam dzīvot, tieši tā mēs gribam rīkoties. Tas ir...

31 Jūsu ģimenē, jūsu pašu bērni, tur teju vai nav divu tādu, kas piekristu viens otram, bet viņi ir viena un tā pati ģimene, protams, ka ir. Varbūt viņiem atšķiras sejas vaibsti, varbūt viņiem atšķiras ēstgriba, varbūt viņiem viss atšķiras, bet tomēr viņi ir viena ģimene. Un mēs esam Kristus ģimene. Es necenšos pateikt: “Džimmij, es esmu ar tevi. Džon, es esmu pret tevi.” Es saku: “Džimmij un Džon, mēs visi esam viena ģimene.” Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Mēs visi strādājam kopā šajā fermā, lai sagādātu ģimenei iztikšanu.

Lūk, tieši tā stāvu es. Ja nu sanāk, ka jums kāds pajautā, jebkurā laikā, vienkārši dariet to zināmu, brāļi. Man ir drausmīgs laiks, drausmīga cīņa, patiešām. Taču man ir cerība, ka viendien atnāks mūsu svētītais Kungs.

Un Kunga bazūne kad skanēs,

Un laika vairāk nebūs vairs.

Un kad ausīs mūžīgais un gaišais rīts;

Un kad Viņa izredzēties (“Dieva Draudze”, Asamblejas un visi...)

Un kad izredzētie sapulcēsies tajās mājās debesīs

Kad to sarakstu tur nolasīs un manu vārdu nosauks.

32 Un...un es...es būšu tur kopā ar jums, brāļi, ar vienu sirdi, vienprātībā, lai vairs nekad nebūtu šķirti. Tā ir tā diena, kuras dēļ mēs pūlamies.

Cik daudz laika mums ir? [Kāds saka: “Tik daudz, cik vien vēlies.”–Tulk.] Es vienkārši...Atļaujiet izmantot vēl desmit minūtes. Tikai liecībai. Vai tā būs labi, brāļi, vai jūs pārāk nesteidzaties?

Es gribētu izstāstīt jums kaut ko reiz pārdzīvotu, to, kas notika. Vienkārši esot sanāksmē...man nepatīk stāstīt šīs lietas sanāksmē, jo tas var izklausīties personīgi. Jūs, brāļi, vīri, kas esat šeit, jūs saprotat. Saprotat?

33 Ne pārāk sen tai sanāksmē Indijā... Es gribu izstāstīt jums par vīziju neklūdīgumu. Un... Man nesen bija vīzija par došanos uz Indiju un uz Āfriku. Un Tas Kungs man bija pateicis, Viņš sacīja: “Sākumā dodies uz Āfriku, pēc tam uz Indiju.” Un pēc dažiem jucekļiem un pārējā menedžeris man pateica... Es negribu viņu saukt par menedžeri. Es nekad nesaku, ka brālis Veils ir menedžeris. Mums ir viens menedžeris, tas ir Svētais Gars. Saprotat? Brālis Veils ir mans kolēģis, viņš ir mans brālis. Tā nu sanāk, ka viņš organizē sanāksmes un palīdz man. Un viņš ir manu sanāksmju menedžeris ne vairāk, kā es jūsejo vai jūsu... Tādi paši esat jūs visi pārējie. Mēs vienkārši esam viena liela ģimene un viens liels Ķermenis. Mēs neesam viens virs otra, mēs visi esam vienādi; mēs esam Dieva vienība, kas darbojas kopā.

34 Un es pierakstīju to vīziju uzreiz pēc tam, kad es torīt to biju redzējis. Un menedžeris (kā mēs viņu saucam šajā gadījumā) bija visu organizējis, lai dotos uz Indiju. Un viņam Āfrika tā pārāk nepatika. Tāpēc viņš pateica man Čikāgā, viņš sacīja: “Brāli Branham, zini, vienkārši apiesim Āfriku un dosimies uz Indiju.”

Es sacīju: “Tas ir atkarīgs no tevis, brāli; lai kur arī Tas Kungs grib, lai es strādātu, viss kārtībā.”

Tā es jūtos, brāļi, šeit šovakar. Kaut arī mums būtu... Labāk es būtu šeit šajā sanāksmē ar pieciem cilvēkiem, kas būtu atnākuši uz šo sešiem tūkstošiem paredzēto auditoriju, bet būtu Dieva gribā, nekā būtu vietā, kur katru vakaru pieci tūkstoši paliktu ārpusē, bet es būtu ārpus Dieva gribas. Saprotat? Pats galvenais ir darīt Dieva gribu, vai nu tas būtu kas mazs, vai nu tas būtu kas liels, lai kas arī tas nebūtu.

35 Es tikko kā novadīju atmodu draudzē, kurā bija divdesmit cilvēku, atmodu. Man nav nekādas televīzijas; man nav nekādas programmas, ko ir jāsponsorē vai jebkā cita. Cilvēki vienkārši apmaksā izmaksas, un nekā cita tur nav. Saprotat? Un tāpēc man nevajag neko no tām lietām. Ja es to darītu, tad man būtu saistības.

Vai jūs domājat, ka mūsu dārgais Orals Roberts, kurš ir mans tuvs draugs un īsts Dieva vīrs, vai jūs domājat, ka Orals Roberts varētu atbraukt uz tādu vietu un divas vai trīs dienas novadīt sanāksmes draudzē, kurā ir divdesmit cilvēki, kad viņam dienā ir vajadzīgi septiņi vai astoņi tūkstoši dolāru, lai būtu panākumi? Protams, viņš nevarētu. Viņš to gribētu, taču viņš to nevar. Viņam ir tādas saistības. Nu, man nav tādu smadzeņu, lai darītu to, ko dara viņš, un Dievs to zina, tāpēc Viņš ļauj to darīt Oralam. Viņš vienkārši mani patur šādā veidā, kur es varu... Saprotiet, ja mēs vienkārši...ja mēs vienkārši apjaustu, ka mēs esam ierobežoti tajā, ko mēs varam darīt... Tāpēc man nav vajadzīga nauda, tāpēc tas... Lūk, lūdzu. Saprotat? Es varu doties uz jebkuru vietu, kur Viņš mani sūta.

36 Ja Viņš grib, lai es dodos uz Āfriku un sludinu simts tūkstošiem cilvēku, Viņš sagādās naudu. Jebkurā gadījumā Viņam tas viss ir, tāpēc man tā nav jāprasa, Viņš vienkārši man to iedod. Ja Viņš grib, lai es dotos pie tā vecā svētā uz Timbaktu Greivelšvičtā vai vēl kaut kur, ziniet, un sludinu desmit cilvēkiem, āmen, es vienkārši braukšu un palikšu tur, līdz Viņš pateiks man, ka tas ir beidzies. Tāpēc tāds ir tas veids... Es cenšos dzīvot tādā veidā. Un man nav pilnīgi nekā, nekādu atbalstāmu programmu, nekā. Saprotat?

Lūk, es nesaku... Saprotiet, tā ir mana daļa. Lūk, brālis Orals Roberts, Dievs ir devis viņam darīt kaut ko citu. Un brālis A. A. Alens un daudzi no tiem citiem brāļiem, kuriem ir lielas radio programmas un pārējais, viņiem ir vajadzīga nauda. Es pats palīdzu viņus atbalstīt. Saprotat? Es daru visu, ko vien varu, jo es saprotu, ka tie ir mani brāļi. Es nevarētu ieņemt viņa vietu un es pat tā kā priecājos, ka man tas nav jādara. Saprotat? Jo man nav tādas prāta spējas, lai to visu saprastu, un tāpēc es vienkārši palieku tāds, kāds es esmu. Jūs... Kā mēdza teikt kongresmenis Apšovs: "Tu nevari būt tas, kas tu neesi." Tas ir pareizi. Un, jo ātrāk mēs to sapratīsim, jo labāk mums būs.

Vienkārši esi tas, kas tu esi. Dievam tu esi vajadzīgs tāds, kādu Viņš tevi ir izveidojis. Un vienkārši paturiet to prātā, un esiet vienkārši... Ja tas ir kājsslauķis, esi kājsslauķis. Es gribu būt vislabākais kājsslauķis, kāds Viņam ir bijis, ja jau man ir jābūt par kājsslauķi. Vai lai kas tas arī nebūtu Dieva Namā; lai tik es Viņam kalpoju savā postenī, cik vien labi varu.

37 Un tā, viņš negribēja, lai es braucu uz Āfriku. Un es sacīju: "Labi, mēs nebrauksim." Pēc tam, kad es biju atpakaļceļā, es iegāju savā istabā. Un, kad es to izdarīju, tur pie durvīm gaisā karājās Gaisma. Viņš sacīja: "Brauc uz Āfriku, kā Es pateicu." Pēc pāris minūtēm es pazvanīju brālim un pateicu: "Mēs braucam uz Āfriku."

Es gaidīju gadu un visbeidzot, es nezinu, kā es to izdarīju, bet uzradās kāds cits variants. Un izrādījās, ka es atkal devos uz Indiju. Kad es ierados Lisabonā, Portugālē, kur man bija jānovada sanāksme un jānodod tālāk, un jānovada dziedināšanas dievkalpojums pašā Vatikāna pilsētas ēnā, Romā... Bet, kamēr es biju Portugālē, man kļuva nelabi, es nezināju kāpēc. Es biju izbraukumā ar gubernatoru, un es ēdu zivi. Un viņi bija pagatavojuši to olīveļļā un, ak, man bija patiešām nelabi. Es mēģināju būt džentelmenis un to apēst, taču patiešām, seja apkārt mutei man bija baltā krāsā; man bija tik nelabi, un tā zivs, un tā bija sacepta olīveļļā. Un tā...un viņš sacīja: "Brāli Branham, tu izskaties nedaudz slims."

Un es sacīju: “Tieši tā es jūtos.”

38 Un tā, kad es devos uz savu viesnīcas istabu, pēc kāda brītiņa atnāca ārsts. Godīgi, es nemēģinu kritizēt, bet viņam tur bija tik liela tablete kā šī kastīte, kas ir augšā uz šīs lietiņas, un viņš gribēja, lai es to noriju. Es sacīju: “Dakter, es nedotu to savam jājamzirgam.” Es sacīju: “Tā ir tik... Nu, tā taču man iesprūdis rīklē.” Es vēl nekad dzīvē tādu tableti nebiju redzējis. Un es sacīju: “Vai es varu salauzt to gabalos?”

Viņš sacīja: “Nē, rij to nost.”

Un es sacīju: “Nu, nedaudz uzgaidīšu, līdz pāries tas nelabums.” Es pagaidīju, līdz viņš izgāja ārā un aizmetu to lietu prom. Tāpēc tad... Bet viņš bija jauks cilvēks. Un mēs daudz runājām par Kungu Jēzu, jo viņš bija katolis. Nu, bet mēs runājām par To Kungu.

39 Un tad, kamēr man tonakt bija tik nelabi, Billijs atradās man blakus, un tie pārējie bija mani tur atstājuši. Un es sacīju: “Billij, es nedomāju, ka es izturēšu līdz rītam.” Es biju tik ļoti slimis. Es vienkārši vairs nespēju... nespēju elpot. Es biju tik slimis, man teju vai nebija elpas, man bija jāelpo ar spēku, un tā pagāja visa nakts.

Un nākamajā rītā es ienācu vannā, lai...vannasistabā, lai iegultos vienā no tām lielajām vannām, divielis bija divreiz lielāks par šiem galdiem. Un tā es grasījos ielīst vannā. Tur gaisā stāvēja tā Gaisma, un tā sacīja: “Vai tad Es neteicu tev sākumā braukt uz Āfriku?” Tas es metos ar seju pie zemes un sāku raudāt. Tad es sacīju: “Kungs, es...vienkārši ļauj man doties kaut kur un sameklēt mazu būdiņu tur kalnos, un likt lamatas, un medīt, kā es vienmēr esmu gribējis. Es nespēju būt Tavs kalps, man pat nav prāta spēju, lai Tev kalpotu.” Es sacīju: “Es to visu biju aizmirsis.” Un es pierakstīju to, un man tas ir. Es domāju, ka tas bija manā pierakstu bločiņā, taču tur tā nebija; taču man tas ir pierakstīts.

40 Nu, es devos tālāk. Viņš pateica man doties tālāk uz Indiju, un es to izdarīju. Un pēc tam, kad es atgriezos domādams (nu jau ir pagājuši četri gadi), ka es nebiju paklausīgs Tam Kungam. Un, kad es...skatīdamies uz to vīziju, kas bija pierakstīta, kuru es esmu izlasījis simtiem reižu. Tā vīzija teica, ka es sākumā došos uz Indiju un tad atpakaļ uz Āfriku. Taču Viņš pateica man sākumā doties uz Āfriku un pēc tam uz Indiju, parādīdams, ka Dievs zināja, ka es Viņu pievilšu, taču Viņa Vārds, ko Viņš pateica, nevar pievilt. Vīzijā faktiski bija teikts, ka es sākumā došos uz Āfriku...tas ir, uz Indiju un pēc tam atpakaļ uz Āfriku. Tieši uz turieni es šobrīd esmu ceļā, uzreiz kā pabeigšu kādas divdesmit vai trīsdesmit sanāksmes, kuras man ir paredzētas līdz jūlijam, un mēs dosimies uz Āfriku. Brālis, mūsu dārgais brālis Dāvids Duplesis jau ir tur un runājas ar brāļiem un tā tālāk, lai sanāktu kopā.

41 Man tomēr gribētos pastāstīt par Indiju, to sanāksmi, vienkārši par to, kas notika. Kad mēs devāmies uz turieni, tur nebija nekādas vienotības, visi brāļi bija sadalījušies. Mani atbalstīja viena draudze, un tie visi pārējie neņēma tajā līdzdalību, jo viņiem nepatika tā draudze. Sprotiet, te nu tas ir.

Un Indijā burtiski ir četri simti septiņdesmit miljoni cilvēku. Un kristietība viņiem tur ir visvājākā reliģija, kristietība. Līdz ar katoļiem un pārējiem, mēs esam trešajā vai ceturtajā vietā. Muhamedāņu ir divas vai trīs reizes vairāk par mums. Ieskaitot visu kristietību.

42 Un, kad es tur atbraucu... Jo tā viena draudze, viņu princips bija: “Pārdodiet Indiju Indijai; mums nav vajadzīgi misionāri, mums nav vajadzīgi amerikāņi.” Kad es atlidoju uz Bombeju, tur stāvēja metodistu bīskaps un daudzi svarīgi cilvēki. Sacīja: “Branhama kungs, tu esi atbraucis uz Indiju, nebrauc uz šejieni kā misionārs.” Sacīja: “Mēs zinām vairāk par Bībeli nekā jūs, jenkiji, jebkad esat zinājuši.” Lūk, nevis kritizējot, nevis kritizējot, bet tā ir patiesība. Tā ir austrumu Grāmata, tā nav rietumu grāmata; tā ir austrumu Grāmata. Kad tu paskaties uz To kā austrumnieks, tad tu ieraugi jaunu Grāmatu. Tā tas ir.

Sacīja: “Mums bija Bībele jau divus tūkstošus gadus, pirms jūs kļūvāt par valsti.” Tā tas ir. Uz turieni devās svētais Toms. Svētā Toma draudze, es biju tajā, kad mēs bijām tur. Protams, viņiem ir bijusi Bībele teju vai divus tūkstošus gadu pirms mēs kļūvām par valsti. Un mums ir rietumu domāšana, mēģinām salīdzināt to ar austrumu, bet tās ir pilnīgi pretējas viena otrai. Visas tās līdzības un pārējais, kas Bībelē... Ja jūs kādreiz tur pabūsi un ieraudzīsiet, kā viņi dzīvo, jūs ieraudzīsiet, kā Bībele vienkārši atvērsies jums kā jauna Grāmata. Jo Tā ir austrumu Grāmata, uzrakstīta saskaņā ar austrumu dzīves veidu. Bet mēs esam rietumu cilvēki, kas dzīvo rietumnieciski.

43 Ja Tas Kungs gribēs, šonedēļ, kad es sāksu sludināt, es gribu sludināt tēmu: “Kad satiekas austrumi un rietumi.”

Un tā, viņi to nedarīja, jo viņiem nepatika tā cita draudze, jo tā nepiekrita mūsu brāļiem. Lūk, to redzot, es sacīju: “Nu, tas ir pareizi. Pārdosim Ameriku Amerikai.”

Tie indieši sacīja: “Mēs gribam paši savu īpašumu. Mēs negribam, lai metodistiem un baptistiem, un pentakostu ļaudīm tur Amerikā pieder mūsu īpašums. Mēs gribam, lai tas pieder mums pašiem, tepat; ļaujiet mums to paturēt.” Sacīja: “Jūs, brāļi, brauciet pie mums ciemos.” Tas izklausījās labi. Saprotat?

Taču man, atrasties tur šādā veidā, tas nebija labi. Tie misionāri tur daudzus gadus bija svīduši asins sviedrus par tām lietām, par ko viņi stāvēja. Viņi mira no amēbas un no dzeltenā drudža, un no melnā ūdens drudža, un no visa kā cita, lai atnestu Evaņģēliju. Vai tad man būtu jāpagriež mugura kam tādām, ko kāds cilvēks šādi ir iedibinājis Dieva Valstībai? Es esmu viņa brālis. Protams, ka nav. Par viņu īpašumu – kam gan tas tā vai citādi pieder? Dievam, pilnīgi pareizi.

44 Taču, tā kā es to izdarīju, viņi tur pateica man, ka viņi nevar sadarboties. Tovakar viņi... Todien pilsētas mērs aizveda mani uz Džainu tempļi. Un Džains...Džans...es aizmirstu, Džains. Un tā ir tāda jocīga sekta. Viņi vairāk līdzinās katoļiem. Viņi aizveda mani pie sava pāvesta, kas sēdēja uz spilvena. Vienkārši lai parādītu jums tās mocības, kādām viņi iet cauri. Vīrieši un sievietes sēdēja, taisīdami mazas birstītes. Viņi pat skudru nenonāvēs; viņi nevar strādāt, viņiem ir jāizubago viss, ko viņi dabū. Četrsimt miljoni no tiem indiešiem ir gandrīz... Tur, šķiet, ir kādi septiņdesmit miljoni no viņiem, kuri strādā, bet pārējie četrsimt miljoni ir ubagi. Un viņi slauka grīdu jeb zemi, kad viņi iet, lai neuzkāptu kādai skudrai (viņi tic reinkarnācijai), jo tas varētu būt kāds no viņu radniekiem. Viņi neko nenonāvēs, ne mušu, ne blusu. Kāds cilvēks operēja sev pirkstu un viņš tamdēļ nomira, jo viņš nesterilizēja nazi, ar kuru darbojās, baidoties, ka viņš nonāvēs kādu baktēriju – tas taču varētu būt kāds no viņa senčiem savā atpakaļceļā.

45 Lūk, var redzēt, ka pasaule dzīvo tādā tumsonībā, bet mums ir īstena Labā Vēsts, bet mēs esam vērsuši mūsu ieročus viens pret otru. Vai saprotat, ko es gribu pateikt, brāļi? Mēs strīdamies par to, vai mums ir jābūt no “Dieva Draudzes” vai no Dieva Asamblejām. Es gribu būt Dieva bērns, tieši tā, un Dieva kalps.

Skatieties, pēc tam tajā... Tur sēž tie cilvēki tādā stāvoklī. Viņi nedrīkst...nedrīkst skūties. Viņiem skūties ir grēks, tāpēc viņiem ir jāaudzē bārdas un jāaudzē mati. Un lai... Un, ak, tas, kas viņiem bija jādara, tas bija briesmīgi.

Tur nu sēdēja tas pāvests, kāds nu viņš tur bija. Un es dzirdēju, ka tur ir septiņpadsmit...man šķiet, ka tur bija pārstāvēti kādi septiņi vai astoņi, kad es tur ienācu. Ikviens no viņiem pateica man, cik mazs es esmu, nu, tie džaini pateica, ka viņi sākās pirms vispār pirmā Mozus grāmata sākās. Un ka viņi ir tik ļoti pārāki par kristietību. Un viņiem ir daudz labu argumentu.

Lūk, ko man pateica tas pāvests, viņš sacīja: “Jūsu ļaudis sauc sevi par reliģiskiem? Bet jūs lietojat tur visus jūsu zinātniekus...visus jūsu zinātniekus ne tam, lai kādam palīdzētu, bet lai radītu atombumbas, lai uzspridzinātu viens otru gabalos.” Vai viņam ir taisnība vai nē?

46 Saprotyet, katros melos ir daudz patiesības. Tā tas ir. Lūk, ja tie ir īsteni meli, tieši tādi, ko mēs saucam par melnajiem meliem vai arī mazie baltie meliņi... Baltie mazie meliņi ir tie īstie meli. Jūs varat saprast tos lielos, melnos melus, bet tieši tie mazie un baltie ir tie, kuriem ir ļoti... Kā tie, ko velns pateica Ievai. Saprotyat? Tik vien kā viena neliela lietiņa ārpus tā īstenā, lūk, ko šodien klausās mūsu draudzes. Viņi saka: “Ak, tev ir taisnība tavos kristības principos, tev ir taisnība šitajā, tev ir taisnība tajā.” Taču tas, ko viņi neļauj jums uzzināt, ir tas, ka tev ir jābūt mīlestībai pret to brāli tur ārā. Vai nu viņam ir vai nav taisnība, stāviet plecu pie pleca ar viņu Dieva Valstībā, Dieva Klātbūtnē.

47 Un tā, paskatieties, kā Dievs darbojas. Un tie vīri, kuri tur sēdēja, kad viņi visi bija runājuši, es jutos kā...jeb vairāki no viņiem bija runājuši, es jutu, ka es būšu Kristus nodevējs, ja es kaut ko nepateikšu. Un es piecēlos, es sacīju: “Džentelmeņi...” Es nevarēju nosaukt viņus par brāļiem, viņi tādi nebija. Es sacīju: “Kā gan jūs varat pieņemt Asins upuri par jūsu grēkiem un pat blusu nenonāvēt?” Es sacīju: “Kā gan jūs varat to izdarīt?” Es sacīju: “Asinis ir tā pretinde. Tieši asinis izveda mūs no Ēdenes dārza. Asins šūnā ir dzīvība.”

Tā bija dzīvība, izkropļota dzīvība, kas ievēda mūs nāvē. Ir vajadzīga tieši tāda pati asins šūnas satriekšana, lai atvestu mūs atpakaļ dzīvībā. Šī ir izkropļota dzīvība. Un es gribu, lai jūs... Brāļi, nav nozīmes, cik ļoti jūs cenšaties to salāpīt un cik ļoti jūs cenšaties to darīt, un cik tīri jūs cenšaties dzīvot, un cik taisnīgi jūs cenšaties dzīvot, tas nekad nedarbosies. Šī dzīvība jau pašā sākumā bija Dieva nosodīta. Un to nav iespējams salāpīt; tai ir jāmirst un jāpiedzimst no jauna. Ir vajadzīga piedzimšana. Nekāda cita apkārtceļa nav. Saprotyat?

48 Nevis būt labākam, pievienoties draudzei, atstāt savus ieradumus – tu vari to visu darīt, bet joprojām būt bez Mūžīgās Dzīvības. Saprotyat? Tu vari pievienoties draudzei; tu vari piederēt kādai konfesijai; tu vari dzīvot tik taisni kā kolonna; tā darīja tie farizeji, bet Jēzus sacīja: “Jūs esat no sava tēva, velna.” Saprotyat?

Mēs visu laiku mēģinām to balstīt uz darbiem, uz kaut ko, ko varam izdarīt mēs, ko varam uzbūvēt mēs, kaut kādu... Dievam nav vajadzīgas mūsu celtnes. Dievam ir vajadzīga mūsu dvēsele.

Un toreiz tajā vakarā, kad... Es sacīju: “Lai runā Dievs, Tas, kurš ir Dievs šovakar.” Un uz platformas... Nu, lai jūs... Es to daru, to saku, lai jūs, brāļi, ieraudzītu to paļāvību, kāda jums var būt uz Dievu.

49 Tovakar tajā sanāksmē, kad tas sākās, tur bija radžas uz spilveniem, un tur bija muhamedāņi un budisti, un man bija vajadzīgas vairāk kā divarpus stundas, lai vispār tiktu līdz tam paaugstinājumam, no kurienes es grasījos sludināt. Mērs aprēķināja, ka, ja es paliktu trīs dienas jeb piecas dienas, kā es biju domājis palikt, tur Bombejā sanāktu pieci simti tūkstošu cilvēku no apkārtnes. Viņi būtu dzirdējuši, viņi atnāktu.

Un es nodomāju: “Nu, ja tie sludinātāji negrib sadarboties, tad es likšu viņus mierā.” Taču es pieļāvu kļūdu. Man būtu vajadzējis atgriezties un atnākt atpakaļ, līdz es iegūtu sadarbību. Jo tajā vakarā, kad mēs devāmies uz sanākumi... Tur nevarēja izsniegt lūgšanu kartiņas, tur tas nav iespējams. Tāpēc mums bija militāristi, lai pievestu viņus pa vienam. Un tad viņi...

50 Tur bija tūkstošiem tūkstošu un tūkstošu tūkstoši to cilvēku; kurš gan būs pirmais lūgšanu rindā? Cilvēki, ar kuriem tu pat parunāt nevari. Taču tad, kad Svētais Gars sāka viņiem atklāt un sāka viņiem stāstīt, es redzēju, kas viņi ir, bet man vajadzēja burtot viņu vārdus, es tos pat izrunāt nespēju. Tā vieta...

Pēc tam es caur Svēto Garu sajutu atnākam, ka tas bija...ka viņi domāja, ka tā ir telepātija. Tāpēc es nodomāju: “Kungs, ja vien Tu dāvāsi žēlastību!” Bija pienākuši kādi trīs vai četri, bija pienācis lepras slimnieks bez rokas, un es ieskāvu viņu savās rokās un sāku viņu mīlēt. Viņš vienkārši skaļi raudāja, redzēdams, ka kādam viņš ir svarīgs. Šai pasaulei ir ļoti vajadzīga mīlestība, brāļi. Nu, ieskaujiet savu brāli savās rokās un redzēsiet, vai kaut kas nepamainīsies. Saprotyat? Tā

pati mīlestība, kas iedarbojās uz lepras slimnieku, iedarbosies uz tavu brāli, kuram, tavuprāt, nav taisnība. Tā tas ir.

51 Un viņš... Es apņēmu viņu ar savām rokām, un viņš raudāja. Un pēc kādas sekundes tur bija aklis vīrs. Tur bija bijis cits aklais, kas bija pienācis; viņam tika pateikts, kas viņš bija, no kurienes viņš bija un viss pārējais. Es sacīju: "Tas Kungs Dievs ir tevi dziedinājis, brāli. Pirms daudziem gadiem Viņš nomira par tevi, un tava dziedināšana ir garantēta. Ja tu tagad vienkārši ticēsi, tad ej un esi vesels." Bija atnākuši un aizgājuši divi vai trīs lepras slimnieki; vienīgais, ko es redzēju, bija tas, kas viņi bija un kas bija... Neko vairāk es nepateicu. Es pateicu tikai to, ko es ieraudzīju, un es beidzu runāt.

Tad pienāca tas viens, tas aklais vīrs. Es pateicu viņam, kas viņš bija, sacīju: "Tu esi ubags. Tev ir divi bērni, tev ir sieva, viņa ir tieva sieviete," pateicu, kāds bija viņas vārds un viņas uzvārds. Ar to viss bija kārtībā. Bet tad, kad es sāku viņu virzīt tālāk, atnāca vīzija. Lūk, kad runā Tas Kungs. Tas pārējais ir tas, ko dara pats cilvēks. Tieši to jūs redzat uz platformas. To darāt jūs, nevis es. To dara jūsu pašu ticība.

52 Un tā, kad tā atnāca, es paskatījos un ieraudzīju to cilvēku stāvam man priekšā. Viņš izskatījās nedaudz sirmāks nekā viņš bija tajā brīdī, un viņš varēja redzēt; viņa acis bija atvērtas, un viņš priecājās un runāja ar cilvēkiem. Lūk, kur bija tā atslēga. Tur nu tas bija. Es nodomāju: "Ak, Dievs, te nu tas ir!"

Nav iespējams, brāli... Mēs esam pakļauti mūžības priekšā, un vienā no šīm dienām mēs kopā stāvēsim Viņa Klātbūtnē. Es ar to domāju aci pret aci ar Viņu. To nekādi nevar izskaidrot. Kad tu zini, ka tas notiks, tur nu tas ir. Es nekad neesmu redzējis, ka tas kaut reizi pievilta.

Reiz Vaterlo, pēc tam, kad tā kalpotāju grupa bija tik ļoti pret mani un es lūdzos, es nodomāju: "Kungs, te es esmu tādā nepatīkamā stāvoklī, es nezinu, ko darīt," tur sēdēja simtiem cilvēku, tik auksti, cik vien iespējams, atradās tur. Un pēkšņi es kaut ko izdzirdēju. Man šķita, ka uz jumta nolaižas kaut kāda lidmašīna. Es paskatījos apkārt, uz doktoru Veilu, un viņš skatījās uz ērgelēm, viņš domāja, ka tā sieviete ir izlaidusi no ērgelēm gaisu. Bet tās taču bija elektriskās ērģeles. Un tur nu tas nāca no augšas kā rūkoņa. Un tas nolaidās lejā, mana žakete sāka purināties. Tas aiztraucās pa ēku; cilvēki vienkārši kļuva bāli un krita atmuguriski ar galvām, lūk, šādi atpakaļ. Aiztraucās kā vējš, tikai tas nebija vējš, tā bija skaņa: Svētais Gars virzījās pa ēku, satricinādams...un mums tas ir uz lentas.

53 Un es nodomāju: "Varenais Svētais Gars vienmēr uzvedās pareizi," es nodomāju, "es nekad neesmu redzējis Viņu darām to, kas nebūtu Rakstos." Un, kad es devos mājās, es sāku lūgt: "Kungs, kur gan tas varētu būt, ja jau Svētais Gars šādi rīkojas?" Jāņa Evaņģēlija 12. nodaļā mēs redzam, ka mūsu Kungs lūdzās, un daži no viņiem pateica (kad Tēvs bija Viņam atbildējis), sacīja: "Tas bija pērkons."

Dievs joprojām ir dzīvs, brāli. Un mēs meklējam kaut ko, kas ir tur, kaut kādā vietā, kaut mums tas ir tieši tagad. Tas ir tas. Neļaujiet tam paiet jums garām, kā tas ir bijis visos laikos, kā tas notika Jāņa Kristītāja dienās. Viņi nezināja, kas viņš bija. Cilvēki nezina, kas šis Svētais Gars ir. Tas nav kaut kas, kas ir jānoorganizē kādā organizācijā. Es to nekritizēju, brāli; tas nav kaut kas, par ko strīdēties; tas ir kaut kas, kas ir jāmīl un jāpielūdz. Tas nav tam, lai atdalītu jūs vienu no otra; tas ir tam, lai savienotu vienu ar otru. Mēs izmantojam to kā instrumentu, nevis lai uzlabotu Dieva Valstību, kad mēs padarām sevi atšķirīgu vienu no otra; mums būtu jāsavienojas savā starpā ar to. Tad īstenais Svētais Gars mums to atnesīs, brāli. Tam vienkārši tā ir jābūt; tā ir Kristus mīlestība priekš mums.

54 Un paskatieties, tā Indijas sanāksme. Tur bija tas cilvēks. Es ieraudzīju viņu tur stāvam kā zilu ēnu. Un kad tā vīzija mani atstāja, ak, kāda tā bija sajūta, kāda sajūta! Tad es zināju, ka tas noteikti notiks, ka tam ir jānotiek. Tā pateica Dievs.

Tad es varēju runāt; tad es, tā teikt, varēju būt tas boss... Piedodiet šo izteicienu, nevis es, bet Svētais Gars, kurš darbojās, bija tas Boss. Ja šodien Dievs atnāktu un parādītu man vīziju, ka Džordžs Vašingtons tiks augšāmcelts no prezidentu kapsētas, es ielūgtu visu pasauli atnākt un paskatīties, kā tas notiks. Pilnīgi pareizi. Ja Dievs to pateica, tas tā notiks. Kā gan tas var neizdoties? Es esmu četrdesmit astoņus gadus vecs; es esmu redzējis vīzijas, kopš es biju vēl mazs, divus gadus vecs puika, un tas vēl nekad nav pievilis. Manuprāt, tas ir Dievs.

55 Ja es nevaru panākt, lai pasaule to ierauga, kāda gan tam ir nozīme, viņi to nav ieraudzījuši nevienā periodā. Taču Dievs ir taisns; Viņš to tik un tā atsūta, lai Viņš... Tad, kad tas viss ir beidzies, viņi saka: “Nu, mēs to nezinājām. Vai patiešām tas notika? Es to nezināju.” Ak jā, tas vienmēr ir bijis šādi. Tas ir šādi šodien, brāļi, ieklausieties. Šī ir tā stunda, šī ir tā diena. Jūs gaidāt kaut ko tur tālu nākotnē, un velns cenšas ielikt kaut ko tur tālu nākotnē, kādreiz; jūs būsiet Tūkstošgadu Valstībā, pirms jūs to zināsiet; jau ir pēdējais laiks.

Tāpēc tad, kad atnāca tā vīzija, kurā tas aklais vīrs redzēja, viņš joprojām tur stāvēja. Es sacīju: “Un tā, šodien jums, džentelmeņi,” mēs atradāmies Džainu templī, “jūs visi sacījāt, ka jūsu sākums ir pirms Pirmās Mozus grāmatas, un cik ierobežots šis Dievs ir, un ka visi Viņa mācekļi darīja to, šito un vēl to,” un tā tālāk. Es sacīju: “Es zinu jūsu domas. Jūs domājat, ka es lasu domas ar telepātiju, jo tas ir viss, ko jūs esat redzējuši. Lūk, tieši tas ir jūsu prātos. Taču,” es sacīju, “šeit ir akls cilvēks.” Un tas cilvēks tikko kā bija liecinājis, ka viņš kļuva akls, to pateica Gars, pirms divdesmit gadiem, skatīdamies uz sauli; viņš pielūdza sauli. Un viņš bija akls; viņa acis bija tik baltas kā mans kreklis. Es sacīju: “Viņš ir devis solījumu, ka, ja viņš atgūs savu redzi, viņš kalpos tam Dievam, kas atdos viņam redzi. Viņš grib mainīties.” Un es sacīju: “Jūs, muhamedāņi, kas esat šeit, jūsu ir visvairāk...[Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.] ...atnāciet šurp un atdodiet atpakaļ šim vīram viņa redzi.” Te nu tas ir.

56 Es neparko nebūtu to sacījis, brāļi, ja Dievs nebūtu to pateicis pirmais, saprotiet, vīzijā. Es sacīju: “Nu, atnāciet un iedodiet viņam redzi.” Un es sacīju: “Jūs, Budas pielūdzēji, es izaicinu Budas priesteri, lai viņš atnāk un iedod viņam redzi. Vai arī jūs, džaini, pie kuriem mēs šodien bijām templī, es izaicinu jebkuru no jūsu priesteriem, lai viņi atnāk, iedod viņam redzi. Un viņš pielūgs to Dievu, kas iedos viņam redzi.”

Ak, brāļi, tā bija ļoti klusa grupa, protams. Es sacīju: “Ko jūs varētu izdarīt? Jūs varētu pateikt viņam, ka viņš darīja nepareizi, pielūgdams sauli. Viņš pielūdza...” Un es sacīju: “Es uzskatu, ka viņš maldās. Viņš pielūdz radību Radītāja vietā.” Saprotat? Es sacīju: “Es uzskatu, ka viņš ir darījis nepareizi.” Es sacīju: “Ko jūs, muhamedāņi, izdarītu, ja jūs viņu izmainītu? Jūs izmainītu tikai viņa domāšanas veidu. Kā būtu, ja jūs džaini, viņu paņemtū? Jūs izmainītu viņa domāšanas veidu. Kā būtu, ja jūs, budisti, viņu paņemtū? Jūs izmainītu viņa domāšanas veidu.” Tā tas ir, psiholoģija.

57 Bet, brāļi. Es gribu jums kaut ko pajautāt; ko tādu priekš viņa varētu izdarīt metodists vairāk nekā baptists? Mums Amerikā ir tas pats; tik vien tas, ka mēs pielūdzam vienu Dievu. Bet visi baptisti grib, lai visi būtu baptisti un grib, lai visi metodisti... Un pentakosti grib padarīt viņus visus par pentakostiem. “Dieva draudze” grib viņus visus pie sevīm. Asamblejas grib viņus visus pie sevīm.

Kas tas ir? Ak, viņiem ir jātiek kristītiem tā vai šitā un šitā, vai arī viņiem ir jārunā noteiktas lietas, vai arī viņiem ir... Kas tas ir? Psiholoģija. Man nepatīk aizskart jūtas, taču, brāļi, man ir jābūt godīgam. Varbūt šī ir mūsu pēdējā reize, kad mēs... [Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.] Tā ir patiesība. Un es sacīju: “Tas pats ir mums Amerikā – vienkārši no tās draudzes uz to draudzi. Ja “Dieva draudze” neizturēsies pret mani pareizi, es pievienošos Asamblejām. Asamblejas neizturas pret mani pareizi, es iešu uz Vienotajiem.” Un te nu tas ir. Kas tas ir? Tā pati lieta, kā pagāni, barbari; tā ir patiesība. Noenkurojies taču reiz Kristū, paliec tur, tas ir pareizi.

58 Tad es sacīju: “Protams, neviens no jums nevarētu izdarīt viņam vairāk kā otrs, nav nozīmes,

kurš tas būtu.” Un es sacīju: “Jūs nevarat atdot viņam redzi, jūs, muhamedāņi, to nevarat arī jūs, džaini, un tāpat nevarat jūs, budisti, vai jebkurš no jums nevar atdot viņam redzi. Un tāpat arī es nevaru iedot viņam redzi.” Un es sacīju: “Debesu Dievs, kurš augšāmcēla Savu Dēlu Jēzu, kas pēc jūsu domām ir telepātija, ir parādījis man vīziju, ka tas vīrietis saņems savu redzi. Un ja tas ar viņu nenotiks, tad es esmu viltus praviets.”

“Un tagad, ja viņš to saņems, cik daudzi no jums pacels savas rokas, ka jūs atstāsiet savu pagānisko dievu? Vai redzat, kur stāv jūsu priesteris? Ikviens no viņiem, viņi klusē, nav brīnums, ka viņi klusē. Arī es klusētu, ja debesu Dievs nebūtu man tikko kā kaut ko parādījis.” Es sacīju: “Tūlīt mēs noskaidrosim, vai tas ir pareizi vai nē.”

59 Visi bija klusi. Es paņēmu nabaga vīru un piespiedu viņu sev pie krūtīm. Es sacīju: “Kungs Dievs, kas esi radījis debesis un zemi, atkal ir atnācis atpakaļ tas, kā tas bija Bībeles laikos. Lai šodien kļūst zināms, ka Tu esi Dievs un Tava draudze uzvarēs jebkurus elles vārtus, tā tas būs. Un daudzi no šiem vīriem, kas sēž šeit, kuri ir pūlējušies šai vietā, domādami, ka šīs lietas attiecas uz citu periodu, lai viņiem kļūst zināms, ka viņu pūliņi nav bijuši velti. Viņi ir sludinājuši, kā vien varēja tajos apstākļos un visā pārējā, to, ko viņi varēja sludināt. Bet tagad uz skatuves esi iznācis Tu...” (Protams, lūgšana netika tulkota.)

60 Un lūgdams Kungu, es biju piespiedis viņu sev pie krūtīm. Kad es šādi viņu atlaidu, viņš laida valā blāvienu, cik skaļi vien varēja; viņš pieskrēja un satvēra Durbanas mēru, un noskūpstīja viņu. Viņa redze bija tikpat laba kā ikvienam no klātesošajiem.

Kas notika pēc tam? Tur nu viņi stāvēja; viņš nometās ceļos, viņš izslēja savas rokas augšup, viņš raudāja; viņu vēroja tūkstoši. Tas vīrs ir liecinājis pat Indijas prezidentam, kas... Tur Deli, šogad oktobrī, ja es vēlos, viņiem tur ir amfiteātris, kur ir vieta miljons cilvēkiem, kopējiem pūliņiem pa visu Indiju.

61 Tad es sacīju: “Cik daudzi no jums šeit pieņems Jēzu kā savu Glābēju, jūs, muhamedāņi un budisti, un pārējie?” Viņu rokas pacēlās it visur, it visur. Un viņi metās uz priekšu; viņi paņēma...novilka man kurpes, viņi saplēsa manu... Man bija vajadzīga vairāk kā stunda, lai tiktu no turienes ārā, manas drēbes bija sadriskātas, piecas vai sešas rindas nespēja viņus noturēt. Viņi līda starp kājām, visu ko tādu. Indieši ir mānīcīgi, viņi grib pieskarties vai izdarīt ko tādu, mēģina tikt klāt. Mātes pat met savus bērnus, lai tie tev pieskartos. Man vajadzēja atstāt pilsētu nākamajā dienā, jo viņi nespēja tos vairs noturēt, nebija kur viņus likt.

62 Jēzus sacīja: “Ejiet, sludiniet Evaņģēliju.” Tā tas ir. Mēs it visur ceļam skolas, organizācijas, izglītību. Nav nekas pret to, ar to viss ir kārtībā, nekas pret to, taču Viņš sacīja: “Sludiniet Evaņģēliju.” Viņš neteica celt baznīcas. Viņš neteica celt organizācijas. Viņš neteica celt skolas. Viņš neteica izveidot garīgos seminārus. Viņš pateica: “Sludiniet Evaņģēliju.” Mēs pagriezāties un darām kaut ko citu. Tieši tāpēc pagāni ir tādā stāvoklī, kādā viņi ir šodien. Tieši tāpēc tas viss ir šādi.

Taču, mani brāļi, Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba Dievs šodien joprojām ir dzīvs. Tā tas ir. Viņš ir tas pats Dievs. Tas atgādina man par vienu lietu, ko es jums izstāstīšu. Tad man būs jādodas, ja vien jums ir pāris minūtes.

63 Kā jau visi zina, man patīk medības. Tur sēž viens brālis no ziemeļu Britu Kolumbijas... Viendien es iznācu no kalniem, man bija aptuveni tik gara bārda, tā jau sirmoja. Man galvā bija liela, nošļukusi cepure, kombinezons, un es nebiju bijis vannā vairāk kā divas nedēļas, un man bija divdesmit viens zirgs. Un man šķiet, ka es odu sliktāk nekā tie zirgi, biju nemazgājies un netīrs, un nosvīdis. Un es biju bijis lāču medībās tur augšā kalnos. Tas, ko es tur piedzīvoju ar Dievu, būs ar mani, līdz es nomiršu; viens pats.

Es biju vienā nelielā vietā, kur bija veikaliņš, apmēram tāds kā puse no šīs istabas; tomēr tur viņiem bija viss. Tur bija jauna sieviete, apmēram trīsdesmit gadus veca, nekad dzīvē nebija

redzējusi pilsētu, nekad dzīvē, tik tālu. Man šķiet, ka pirmais tā īsti asfaltētais ceļš būtu Edmontonā, pie Edmontonas. Tas būtu četrsimt, piecsimt jūdzes tālu. [Kāds runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Jā. Tas būtu apmēram divsimt jūdzes, man šķiet. Divsimt jūdzes līdz asfaltētam ceļam. Un tad tu nobrauc no tā, tur ir tāds garš gabals, līdz pat Īstpainai, ziemeļu Britu Kolumbijā.

64 Stāvēdams tur, es mēģināju pavilkt...uz zirgiem un nostiprināt... Tur pienāca kāds vīrs, sacīja: “Sveiks, brāli Branham.” Tas bija viņš, viens fermeris. Tas Kungs iedeва vīziju, aicināja viņu darbā, un tagad viņš tikko kā atbrauca no Kubas un atkal ir ceļā, lai atgrieztos darba laukā.

Es biju tur lejā ziemeļos, un pienāca kāda lēdija, man bija tā bārda un viss pārējais, tā lēdija pienāca un pieskārs man pie muguras, sacīja: “Vai tu neesi brālis Branhams?”

Un es sacīju: “Jā, kundze. Kā tu mani pazīsti?”

Sacīja: “Man ir tava grāmata.”

Es sacīju: “Kā jūs te vispār varat dabūt kādu grāmatu?”

Tas nāk divreiz gadā, pasts uz suņu ragavām. Ak, tajā varenajā laikā viņi atnāks no austrumiem un rietumiem!

65 Reiz tur tālu kalnos Kolorādo es biju aļņu medībās. Nevis lai nošautu medījumu, bet lai vienkārši pabūtu vienatnē ar Dievu. Lai jums ir tā visa jūsu garā Florida, kuru jūs gribat; tas ir tas, ko ar to ir izdarījis cilvēks. Man patīk tas, kā to ir uztaisījis Dievs, saprotiet, tieši tā, kā tas ir neskartajā dabā.

Es uzkāpu augstu kalnos, augstumā, jo aļņi vēl nebija nonākuši lejā; tur vēl nav pārāk daudz sniega, kas viņus nodzītu lejā. Es atrados vismaz trīsdesmit piecas vai četrdesmit jūdzes no kādas cilvēciskas būtnes, tālu prom starp Berthaudas pāreju un Truša Auss pāreju, tur tālu pie Nemierīgās upes, kur es mēdzu ganīt lopus, kad biju puika.

66 Ir viena viena lietiņa, par kuru es gribu izstāstīt šeit un tagad. Es mēdzu tur doties, kad viņiem bija lopu sadzīšana aplokā pavasarī, kad mēs sadzenam lopus kopā tur Arapaho mežā. Herefordas asociācija gana tai ielejā. Un, ja tu vari izaudzēt tonnu sienu un tev ir Tirdzniecības Palātas degzīme, tad tu vari vasarā ganīt govī Arapaho mežā.

Tāpēc mēs tur ganījām. Un mūsu degzīme bija trijkājis. Mums blakus bija tāds liels rombs, rombs, kas piederēja Grimmam. Un jūs visi zināt Grimmu, sacīkšu zirgu vīru, viņam ir...pie viņa visu laiku strādā kādi divdesmit vīri. Un mums bija... Mēs... Mums nebija daudz vīru; mums bija pēdējā applūdušī vieta pie Nemierīgās upes austrumu atzarojuma, tur augšā. Un tad, ziniet, tā upe šādi sadalās un tek no ziemeļu, austrumu un rietumu nogāzes, nu, tur nu mēs ganījām, simtu piecdesmit, divsimt jūdzes, tur visur, mums tur bija ganības.

67 Un viņiem bija sadalošais žogs, kas atdalīja privāto īpašumu no valsts īpašuma. Daudzas reizes es esmu tur sēdējis visu dienu un vērojis viņus, kad viņi veda tur cauri tos lopus. Es sēdēju, pārlicis savu kāju pār segliem, kā jūs visi protat, vērodams. Un tur stāvēja uzraugs, skaitīdams tos lopus, kad tie gāja tur cauri. Viņš tos lopus pārbaudīja.

Brāli, viņš tik daudz neskatījās uz to degzīmi, bet gan uz to govju šķirni. Tā degzīme varēja ieiet, tam ar to bija kaut kāds sakars; taču svarīgākais bija tās govju asinis. Nebija svarīgi, kāda bija degzīme, ja tā govju nebija tīršķirnes Hereforda, tā nevarēja ieiet tajā mežā.

68 Un es domāju, ka tieši tā būs Tiesā. Tas nebūs par to, vai tu esi no “Dieva draudzes” vai no Dieva Asamblejām, bet atšķirību noteiks tieši Asins birka. Nav nozīmes, kāda veida degzīmi tu nēsā, ieies tikai tie, kas ir dzimuši no augšas.

Būdams augšā tajos kalnos, es vēroju. Atnāca vētra, un es aizlīdu aiz koka un kādu laiciņu tur stāvēju, kamēr vētra turpinājās. Un ātri vien, kad vētra bija beigusies, es iznācu no koka aizsega.

Kādu brītiņu būs vētra, lietus, tad nedaudz pasnigs, un tad izlīdīs saule un to visu nokausēs, un varbūt atkal palīs lietus.

69 Un, kad es iznācu, man bija kļuvis auksti, kad atrados aiz tā koka, un saule laidās lejup tur rietumos. Un tā lielā acs izlīda, spīdēdama tai virzienā, un pār ielejai, kur mūžzaļie koki bija sasaluši pēc lietus, parādījās varavīksne. Jūs zināt, kā izskatās tas sasalums uz kokiem. Un saule, atstarojoties pret to, bija izveidojusi varavīksni. Un es skatījos uz lietu...

Mana māte, manas mātes māte bija no tā rezervāta, kas atradās tur augšā. Un, kad es atgriezos, tas dzelmes sauciens mani nepameta, es mīlu mežus. Un tā nu es tur stāvēju, un es sāku raudāt. Es nodomāju: “Ak, varenais Jehova...” Kā es sacīju vakardien, ka Viņš vada manus soļus ar Savu skatienu. Tā ka tur Viņš skatījās. Tur es nodomāju: “Jā, saule nomirst rietumos, diena ir beigusies; varavīksne simbolizē derību; mēs esam pēdējā laikā.” Paskaties jebkur, un tu vari ieraudzīt Dievu, ja vien tu nedaudz paskatīsies apkārt. Tu vari ieraudzīt Viņu brālī, kurš tev ne pārāk patīk, ja vien tu vienkārši paskatīsies. Tu vari ieraudzīt Viņu organizācijā, kas tev nepatīk, ja vien tu paskatīsies apkārt. Tas arī viss. Viņš būs tur, tāpēc neraizējies.

70 Un tad es to vēroju un es sāku raudāt. Pēc kāda brītiņa es izdzirdēju vecā pelēkā vilka saucienu kalna galotnē, viņa dzīvesbiedre atbildēja tur lejā, apakšā. Jūs zināt, ka Dāvids sacīja: “Kad dzelme sauc dzelmei...” Dzelme sāk saukt dzelmei. Es izdzirdēju aļņa tēviņa taurēšanu. Vētra bija viņus atdalījusi. Tās lielās brāzmas, krītošie koki, bija sadalījuši baru. Viņi taurēja viens otram, lai atkal sanāktu kopā.

Vilka dzīvesbiedre sauca: “Sanāksim atkal kopā.” Tā acs sauca varavīksnei: “Sanāksim atkal kopā.” Tas Gars sauc draudzei: “Sanāksim atkal kopā. Savienosimies.” Tur bija Dievs.

71 Un, kamēr es tur stāvēju pielūgsmē, ak, es skraidīju apkārt un apkārt tam kokam, cik ātri vien spēju, lai vienkārši izpaustu savas jūtas, kliegdams pilnā balsī, purinādams savu roku. Viņi nodomātu, ka es esmu “svētais lēkšotājs”, pavisam noteikti, ja kāds mani būtu ieraudzījis, vai arī, ka varbūt es esmu sajucis prātā, skriedams un skriedams ap to koku. Taču es biju Dieva pielūgsmē. Es redzu Viņu, viss sauc, dzelme sauc no dzelmes, tāpat kā tagad Gars sauc draudzei, sauc Ķermenim: “Sanāksim kopā. Sanāksim kopā. Saule nolaižas. Ir vēlāks, nekā jūs domājat, sanāksim kopā.” [Tiek izteikts pravietojums–Tulk.] Āmen.

Kur runāja Gars? Kad varavīksne...kad saule bija pasaukusi varavīksni, kad vilks bija pasaucis savu dzīvesbiedri, kad alnis bija pasaucis savu dzīvesbiedri. Jēzus sauc Savu dzīvesbiedri, draudzi. Lai Dievs jūs svētī, brālī. Es esmu šeit plecu pie pleca ar jums pie Dieva troņa, lai palīdzētu jums jebkādā veidā, kā vien varu. Es esmu jūsu brālis.

Svarīgais uzdevums

(The Great Commission)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1958. gada 1. martā Čatanūgā, Tenesijas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 58-0301B ilgst 1 stundu un 14 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.